

RECENSION

Clément Metayer och Lola Créton

Efter revolutionen

Originaltitel: **Après mai**
Svensk titel: **Efter revolutionen**
Regi: **Olivier Assayas**
Producenter: **Charles Gillibert, Nathanaël Karmitz**
Manus: **Olivier Assayas**
Foto: **Éric Gautier**
Roller: **Clément Metayer, Lola Créton, Felix Armand, Carole Combes, India Salvor Menezes m fl.**
Frankrike 2012
Längd: **2 tim 2 min**
Distributör: **Triart Film AB**

Senast Olivier Assayas blickade så långt bak i historien utifrån personliga upplevelser var med *Cold water* (L'eau froide", 1994) – fortfarande en av fransmannens bästa filmer. Efter revolutionen har många beröringspunkter med föregående film, även fast *Cold water* var betydligt mer desillusionerad. Vi befinner oss någonstans i brytningen mellan 60- och 70-tal. Revolution är i luften, studenterna gör uppror, polisen klubbar ner oppositionen och världen är i ett smärre kaos.

Regissörens alter ego Gilles har konstnärs- och filmdrömmar. Han säljer politiska pamfletter på skolgården och ingår i en grupp antiestablishemangs-hungriga ungdomar. När en graffitikupp och molotovcocktailattack går snett är Gilles tvungen att gå under jorden. Han flyr till Italien med vännen Christine där de träffar likasin-

nade och börjar en resa i uppvaknandet och kärlekens tecken.

Assayas brinner själv för den här perioden och den ligger oerhört nära hans hjärta. Ett litet problem smyger sig in titt som tätt och genomsyrar hela filmen. Efter revolutionen befinner sig hela tiden på en armlängds avstånd. Detta är, enligt mig, något som tyvärr gäller för hela regissörens samlade katalog. Miljöbeskrivningarna är ofta svepande, genialiskt detaljrika och gjorda med ett skarpt öga. Men när det intellektuella kontot inte räcker så måste hjärtat också gå sida vid sida. Visst finns här viktiga paralleller till dagens konflikter runt om i världen, men vi har sett det förut och är gjort med både mer frenetisk ilska och mer inträngande känslor. Ibland får jag för mig att jag tittar på en massa snygga modeller från en bohemian chic-reklam. Alla är vackra, har en rebellisk agenda, lyssnar på rätt musik och citerar klokt ur kommunistiska skrifter. Men en välbehövlig friktion utblir betydligt oftare än den slår dig i magen. Drivet i berättandet håller inte riktigt för två hela timmar. Då spelar det ingen roll att de går och ser Bo Widerbergs *Joe Hill* (1971) och drömmer drömmar om förändring och rättvisare tider.

Samtidigt är *Efter revolutionen* en skicklig krönika och ett tidsdokument som bevisar att väldigt lite har hänt på 40 år. Samhället är snarare mer intolerant, skräckslaget och i många fall styrt av en ouppnåelig överhet idag. Denna insikt är givetvis tragisk, men ändå förlagd med ett slags nostalgidrypande, filmiskt skimmer.

Det är alltid intressant att undra vart Assayas ska ta vägen till nästa projekt. Personligen tycker jag han är mer intressant som dystopisk framtidsskildrare (*Demonlover*, 2002 och *Irma Vep*, 1996) än uppgiven dåtidsporättör. Vi får se till vilken epok regissörens tidsmaskin tar oss härnäst.

Fredrik Söderlund

FILMRUTAN